

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4CoP/25/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121202845
Dátum vydania rozhodnutia: 30. 08. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ingrid Kalináková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2022:8121202845.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ingrid Kalinákovvej a členov senátu JUDr. Elišky Wagshalovej a JUDr. Jany Burešovej, v právnej veci navrhovateľky: C. Y., L.. XX.XX.XXXX, J. B. XX, právne zastúpená JUDr. Branislavom Kahancom, advokátom so sídlom Prešov, Vajanského 33, proti povinnému z platenia výživného: D. Y., L.. XX.XX.XXXX, J. B. XX, právne zastúpený JUDr. Vladimírom Milasom, advokátom so sídlom Prešov, Masarykova 13, v konaní o určenie manželského výživného, o odvolaní navrhovateľky proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 29Pc/14/2021-154 zo dňa 13.12.2021, takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje rozsudok.
- II. Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

I. Predmet konania

1. Predmetom konania je návrh navrhovateľky, ktorým žiadala, aby súd zaviazal jej manžela prispievať na jej výživu sumou 300 eur mesačne, počnúc dňom 6.4.2021 opakovane do budúca.

II. Obsah napadnutého rozhodnutia

2. Okresný súd Prešov (ďalej aj „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom návrh navrhovateľky zamietol a o trovách konania rozhodol tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

3. Súd prvej inštancie napadnutý rozsudok právne odôvodnil ust. § 71 ods. 1, § 75 ods. 1, ods. 2, § 76 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine (ďalej len „Zákon o rodine“).

4. Vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že manžel navrhovateľky hradí všetky potreby rodiny v súvislosti s bývaním, s prevádzkou motorového vozidla, vývozom septiku, poistením a podobne, zároveň v čase, keď je na Slovensku, prispieva na stravu, ošatenie a drogériu pre navrhovateľku a maloleté deti. Celkové jeho výdavky, ktoré mesačne vynaloží takýmto spôsobom presahujú sumu viac ako 800 eur. Navrhovateľka nemá žiadne výdavky so zabezpečením bývania, servisom motorových vozidiel, poisťiek a podobne. V konaní nebolo zistené ani preukázané, že by životná úroveň povinného z výživného bola vyššia ako životná úroveň navrhovateľky. Naopak povinný z výživného uviedol, že jeho výdavky v L. sú len minimálne a súvisia so zabezpečením najnutnejšej stravy, čo preukazujú aj výpisy z jeho účtu. Taktiež bolo preukázané, že takýto spôsob financovania potrieb domácnosti u účastníkov funguje dlhodobo, tak ako to uvádza navrhovateľka v návrhu. Súd konštatoval, že príjmy povinného z výživného neodôvodňujú

vyhovieť tomuto návrhu, podstatná časť príjmov je dávaná na výdavky pre rodinu. Vzhľadom k týmto skutočnostiam, súd návrh v celom rozsahu ako nedôvodný zamietol.

5. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „CMP“).

III. Obsah odvolania navrhovateľky a vyjadrenia k odvolaniu

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podala odvolanie navrhovateľka. Namietala, že napadnutý rozsudok považuje za nesprávny z dôvodu uvedeného v ust. § 365 ods. 1 písm. f/, h/ zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“). Namietala nesprávne a neúplne zistený skutočný stav vecí a navrhla napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alternatívne navrhla, aby odvolací súd vo veci sám rozhodol. Namietala nesprávne právne posúdenie vecí, nakoľko sa súd prvej inštancie nezaoberal ust. § 19 Zákona o rodine. Súd prvej inštancie nesprávne a neúplne zistil príjem jej manžela, ktorý je o 400 eur vyšší než ten, z ktorého súd prvej inštancie vychádzal. Uviedla, že manžel predkladal výpisy z viacerých účtov, avšak výpisy z E. J. obsahujú len debetné transakcie. Z podnikateľského účtu boli predložené len tie výpisy, ktoré deklarovali, že jej manžel uhrádza pravidelné platby do Sociálnej poisťovne a zdravotnej poisťovne, ako aj jediné plusové platby v sume 8.160 eur za obdobie od januára 2021 do mája 2021. Okrem toho navrhovateľka poukazuje aj na to, že z výpisu z účtu D. D. vyplýva, že jej manžel v pravidelných mesačných intervaloch bezhotovostným vkladom vkladal sumy približne 330 eur. Týmto vkladom na druhej strane ale nekorešpondujú výpisy z účtov ním predložených, keďže takéto položky v obdobných sumách a časoch sa v týchto výpisoch nevyskytujú. Možno sa preto domnievať, že manžel aj keď uviedol, že má príjem okolo 1.950 eur mesačne, tak tento bude s prihliadnutím na už uvedené vyšší, a teda bude značiť ešte výraznejší rozdiel v príjmových pomeroch účastníkov konania.

Okrem toho z odvolaním napadnutého rozhodnutia vyplýva, že celkové náklady manžela na domácnosť majú predstavovať sumu viac ako 800 eur. Navrhovateľka od počiatku nepopierala tú skutočnosť, že finančné zabezpečenie domácnosti do značnej miery zabezpečuje manžel (avšak nielen on), pričom ale práve ona sa o spoločnú domácnosť a o maloleté deti stará. Na zabezpečenie týchto potrieb jej okrem iného manžel niekedy posielal od 100 do 200 eur. Navrhovateľka platí poisťky X deťom dokopy asi 50 eur mesačne, škôlku, stravné 70 eur mesačne a školné pre mladšieho 15 eur mesačne, mobil, v ktorom je paušál a splátka za telefón 50 eur, strava asi 70 eur týždenne, teda asi 280 eur mesačne.

Navrhovateľka vzhľadom na jej príjem, ktorý je na úrovni sumy životného minima, zabezpečuje rovnako ako jej manžel, avšak len v rámci jej majetkových schopností a možností okrem nemateriálnej starostlivosti o rodinu a maloleté deti aj hmotné uspokojovanie potrieb v nemalej miere zodpovedajúcej jej príjmu. Osobné výdavky ako ošatenie a pod. si musí hradiť navrhovateľka aj prostredníctvom jej rodičov a starých rodičov.

Navrhovateľka chce pokračovať v podnikaní, avšak v čase podania návrhu do rozhodnutia súdu je osobou, ktorá je, resp. bola s prihliadnutím na okolnosti prípadu, kedy sa táto stará o domácnosť a o maloleté deti, v značne znevýhodnenom postavení vo vzťahu k manželovi.

Z odôvodnenia rozhodnutia teda nevyplýva, aby sa súd pri rozhodnutí vo veci samej zaoberal otázkou starostlivosti o domácnosť a osobnej starostlivosti o deti. Je potrebné totiž poukázať na to, že aj keď manžel nie je v zahraničí, tak osobnú starostlivosť o maloleté deti a o domácnosť zabezpečuje navrhovateľka, obzvlášť tomu tak je, keď je manžel mimo SR. Súd prvej inštancie teda pri rozhodovaní sa nezaoberal ustanovením § 19 Zákona o rodine.

7. Manžel navrhovateľky sa k návrhu písomne nevyjadril.

IV. Hodnotenie odvolacieho súdu

8. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) ako súd odvolací po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - účastníkom konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 2 v spojení s § 357 písm. d/, g/ CSP), po konštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie bez viazanosti rozsahom (§ 65 CMP) a dôvodmi odvolania (§ 66 CMP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 329 ods. 1 CSP), keď deň vyhlásenia rozsudku bol zverejnený minimálne 5 dní vopred na úradnej tabuli súdu a v

elektronickej podobe na webovej stránke súdu v ten istý deň, ako sa vyvesil na úradnej tabuli a dospel k záveru, že odvolanie navrhovateľky nie je dôvodné.

9. Odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie aj s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa § 65, § 66 CMP bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP v spojení s § 219 ods. 3 CSP a dospel k záveru, že súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav, posúdil ho podľa správnych ustanovení Zákona o rodine, v súlade s § 191 CSP vyhodnotil dôkazy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pričom starostlivo prihliadal na všetko, čo vyšlo za konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku presvedčivé a s jeho závermi sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje. Konajúci súd sa vysporiadal s námietkami navrhovateľky uplatnenými v odvolaní, ktoré tvorili jej obranu už v priebehu konania na súde prvej inštancie a navrhovateľka ani v priebehu odvolacieho konania neuviedla žiadne relevantné skutočnosti majúce za následok iné rozhodnutie vo veci. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil to, že ani jeden z účastníkov konania nemal v rozhodnom období vyššiu životnú úroveň ako ten druhý, svoje rozhodnutie riadne a vyčerpávajúco odôvodnil, v dôsledku čoho je odôvodnenie napadnutého rozsudku zákonné a správne.

10. Predmetom konania vedeného pred súdom prvej inštancie je návrh navrhovateľky ako výživou oprávnenej osoby na určenie výživného voči manželovi ako výživou povinnej osobe titulom vzájomnej manželskej vyživovacej povinnosti, na vyrovnanie životnej úrovne oboch manželov počas trvania manželstva.

11. Predmetom odvolacieho konania s prihliadnutím na odvolacie námietky navrhovateľky je preskúmanie správnosti postupu a rozhodnutia súdu prvej inštancie, ktorým návrh navrhovateľky zamietol .

12. Podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne (1). Ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody (2).

13. Odvolací súd nezistil v tejto veci dôvod, pre ktorý by nemal súhlasiť s podstatou argumentácie použitej súdom prvej inštancie na podporu ním zvoleného postupu. Práve pre správnosť a objektívnu argumentačnú presvedčivosť takto súdom prvej inštancie predostretých dôvodov by tak zásadne postačovalo len konštatovanie správnosti dôvodov súdu prvej inštancie odvolacím súdom s odvolaním sa na ne (§ 387 ods. 2 CSP). Nakoľko tu však bol i nesúhlas navrhovateľky s takýmito dôvodmi, a tým vyvolaná potreba vysporiadania sa aj s tzv. odvolacími námietkami (§ 387 ods. 3 CSP), pre úplnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolací súd považuje za potrebné doplniť nasledovné:

14. K navrhovateľkou namietanému odvolaciemu dôvodu, že súd na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, je potrebné uviesť, že vykonané dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti (§191 CSP) a vyhodnotenie uvedie v odôvodnení rozsudku. Voľné hodnotenie dôkazov neznamená ľubovôľu. Súd hodnotí jednotlivý dôkaz z hľadiska jeho dôležitosti, teda relevancie vo vzťahu k zisťovaným skutočnostiam, zákonitosti z pohľadu jeho získania, ako aj vykonania a z hľadiska pravdivosti, teda hodnovernosti jeho zdroja. Následne súd hodnotí všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti. Súd k nesprávnym skutkovým zisteniam z vykonaných dôkazov môže v zásade dôjsť len nesprávnym vyhodnotením dôležitosti alebo pravdivosti dôkazov, prípadne porušením pravidiel formálnej logiky. Posúdenie zákonných kritérií pri určovaní výživného a hodnotiace úvahy súdu, na základe správne a zákonne vykonaných dôkazov bez mylnej interpretácie z nich vyvedených skutočností však nie je možné považovať za nesprávne skutkové zistenie.

15. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale iba na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia, preto odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované zákonné právo účastníka na spravodlivý súdny proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa súd stotožnil s jeho právnymi názormi a predstavami, navrhovaním a

hodnotením dôkazov, ani aby prebral a riadil sa ním predpokladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov. Za porušenie tohto základného práva teda nemožno považovať neúspech, resp. nevyhovenie návrhu v konaní. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že súd zistí po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení skutkový (skutočný) stav a po použití relevantných právnych noriem vo veci rozhodne za predpokladu, že jeho skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a neboli prijaté v zrejmom omyle konajúceho súdu, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel alebo význam. Stručne možno zhrnúť, že odlišný názor účastníka konania vo vzťahu k hodnotiacemu úsudku súdu nečiní rozsudok nepreskúmateľným ani nezákonným. Napokon je potrebné dodať, že terajšia právna úprava vyplývajúca z Civilného sporového poriadku, konkrétne z ust. § 387 ods. 3, umožňuje odvolaciemu súdu zaoberať sa vo vlastnom odôvodnení rozhodnutia aj podstatnými vyjadreniami strán prednesenými v konaní na súde prvej inštancie, ak sa s nimi nevysporiadal v odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie, z čoho vyplýva, že zákonodarca čiastočnú neodôvodnenosť rozhodnutia nepovažuje za takú vadu konania, ktorá by účastníkom konania odnímalala možnosť konať na súde, a to obzvlášť s poukazom i na ustanovenia Civilného mimosporového poriadku, v rámci ktorého odvolací súd nie je viazaný jednak odvolacími dôvodmi a ani rozsahom odvolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu.

16. Odvolací súd konštatuje, že ani pri rešpektovaní vyšetrovacej zásady súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy, pretože výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať je výlučne na súde aj s poukazom na článok 10 ods. 1 a 2 základných princípov CMP, z ktorého vyplýva, že dôkazy a tvrdenia účastníkov hodnotí súd podľa vlastnej úvahy, v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, pričom žiaden dôkaz nemá predpísanú silu. Právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka v sebe obsahuje i právomoc súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (I.ÚS 52/2003).

17. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi podľa citovaného § 71 Zákona o rodine je súčasťou ich vzájomného vzťahu, v dôsledku čoho je nevyhnutné na túto vzájomnú povinnosť aplikovať princípy, ktorými je charakterizované manželstvo a ktoré sú výslovne uvedené v Zákone o rodine. Jedná sa najmä o ust. § 18 Zákona o rodine, ktoré určuje, že obidvaja manželia majú rovnaké práva a povinnosti a sú povinní žiť spolu, byť si verní, vzájomne rešpektovať svoju dôstojnosť, pomáhať si, starať sa spoločne o deti a vytvárať zdravé rodinné prostredie. Z ust. § 19 Zákona o rodine ďalej vyplýva, že o uspokojovanie potrieb rodiny založenej manželstvom sú povinní starať sa obidvaja manželia podľa svojich schopností, možností a majetkových pomerov a uspokojovaním potrieb rodiny je aj osobná starostlivosť o deti a domácnosť. Vyživovacia povinnosť medzi manželmi je právna povinnosť a nemožno ju považovať za príkaz morálky. Do zákonnej úpravy sa však premietajú aj morálne princípy a sú dôležitým korektorom aplikácie ustanovení, ktorým je vzájomná vyživovacia povinnosť manželov upravená. Z hľadiska citovaného ust. § 75 ods. 2 Zákona o rodine nebude bez významu ani okolnosť, z akého dôvodu došlo k neplneniu vyživovacej povinnosti, pretože dôvod neplnenia vyživovacej povinnosti môže poukázať na to, či poskytnutie výživného je alebo nie je v rozpore s dobrými mravmi. Je povinnosťou súdu zisťovať dôvody neplnenia vyživovacej povinnosti medzi manželmi, pretože práve na tomto základe bude možné posúdiť či sú splnené všetky podmienky pre určenie vyživovacej povinnosti. Vo všeobecnosti možno hovoriť o pravidlách morálneho charakteru všeobecne platných v demokratickej spoločnosti, v ktorej sa uplatňuje a presadzuje vzájomná slušnosť, ohľaduplnosť a vzájomné rešpektovanie. Je to súhrn určitých etických a kultúrnych pravidiel (noriem) v spoločnosti všeobecne uznávaných a činnosť namierenú proti uvedeným pravidlám možno preto označiť za činnosť proti dobrým mravom.

18. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na zistený skutočný stav veci, z ktorého vyplýva, že účastníci konania sú manželia, z ich manželstva pochádzajú X maloleté deti - mal. K. a mal. T., ktorí obaja navštevujú C.Ú. Š.. Okrem toho má manžel navrhovateľky vyživovaciu povinnosť aj vo vzťahu k mal. B., na ktorú platí výživné vo výške 120 eur mesačne. Účastníci konania žijú v spoločnej domácnosti. V súčasnosti prebieha konanie o rozvod účastníkov konania a úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k mal. deťom na súde prvej inštancie pod sp. zn. 28P/55/2021, ktoré doposiaľ nebolo právoplatne skončené. Manžel navrhovateľky uhrádza úver 305 eur, elektrinu 177,40 eur, vodu 25 eur, vývoz septiku 69 eur, životné poistenie preňho a manželku 37,10 eur, spotrebný úver 76,90 eur, D.T. 9,90 eur, úver na auto E. 136,88 eur. Spolu sú tieto fixné výdaje vo výške 837,18 eur. Taktiež navrhovateľke posielala mesačne od 100 do 200 eur. Ďalšie výdaje má štvrťročné a to na poistenie auta manželky

24,30 eur a jeho auta 34,25 eur. Spolu štvrťročne platí 58,55 eur. Okrem toho má ročné výdaje na komunálny odpad 24,15 eur, daň z nehnuteľnosti 24,24 eur, diaľničná známka 50 eur a servis oboch áut 1.000 eur ročne. Sociálne poistenie 192,56 eur, zdravotné poistenie 81,33 eur, mobilný telefón 45 eur, náklady na cestu do L. a späť asi 160 eur a náklady na pohonné hmoty v L. asi 200 eur. Pokiaľ je manžel navrhovateľky na Slovensku, uhrádza maloletým deťom podľa potreby ošatenie, zabezpečuje pre rodinu stravu a podobne. Navrhovateľka tvrdí, že bezplatne poskytuje výrobky zo spoločnosti L. D., ktoré objednáva lacnejšie. Navrhovateľka uhrádza mesačne poistné deťom asi 50 eur, školné a stravné 70 eur, telefón 50 eur, strava 70 eur, krúžok staršiemu synovi 18 eur. Navrhovateľka je kozmetička, v minulosti mala živnostenský list, teraz nepracuje, pripustila, že robí nechty, ale len svojej rodine za minimálnu úhradu.

19. Nad rámec vyššie uvedeného odvolací súd už len pre úplnosť dodáva, že pokiaľ navrhovateľka poukazuje na rozdielnosť životnej úrovne manželov, o uvedenom možno mať odôvodnené pochybnosti. Jednak navrhovateľka počas celého konania špecifikovala svoje príjmy odlišne, nekonzistentne a nelogicky. Na účet navrhovateľky prichádzajú rôzne platby od fyzických osôb, ktoré navrhovateľka odôvodňuje bezplatným poskytovaním výrobkov zo spoločnosti L. D., ktoré objednáva lacnejšie, a teda hoc tieto objemy predstavujú viac ako 300 eur mesačne, navrhovateľka tvrdí, že nemá z uvedeného žiaden profit. Okrem toho je navrhovateľka kozmetička, ktorá mala v minulosti živnostenský list, v súčasnosti nepracuje, avšak aj uvedené tvrdenie navrhovateľky bolo spochybnené manželom vzhľadom na jej prezentáciu na sociálnej sieti a neskôr manželka pripustila, že robí nechty, ale len svojej rodine za minimálnu úhradu. Uvedené teda vzbudzuje pochybnosti o pravdivosti zárobkových pomerov na strane navrhovateľky. Momentálne navrhovateľka poberá rodičovský príspevok s prídavkami na deti v sume 420 eur mesačne. Na druhej strane výdavky, ktoré navrhovateľka prezentovala, nedosahujú ani polovicu jej príjmu.

20. Odvolací súd v tejto súvislosti poukazuje na skutočnosti zistené v rozvodovom konaní, pretože požadovaný nárok na manželské výživné sa posudzuje práve podľa dodržiavania povinností, ktoré sú súčasťou morálneho vymedzenia obsahu manželstva. Tie zisťuje a hodnotí práve súd v konaní o rozvod manželstva. V tejto súvislosti je potrebné zdôrazniť, že manžel navrhovateľky platí všetky platby súvisiace s bývaním rodiny, teda aj navrhovateľky. Na domácnosť prispieva úhradou úveru 305 eur, elektriny 177,40 eura, vody 25 eur, vývoz odpadu 69 eur, životného poistenia pre seba a manželku 37,10 eura, spotrebného úveru vo výške 76,90 eura, úhradou D. 9,90 eura, úveru na auto F. 136,88 eura, ďalej štvrťročnou úhradou poistenia auta manželky 24,30 eura, svojho auta 34,25 eura, ročne platí komunálny odpad 24,15 eura, daň z nehnuteľností 24,24 eura, platí servis oboch áut vo výške 1.000 eur ročne. Manžel navrhovateľky pracuje v L. ako živnostník tak, že 2 týždne je v L. a 2 týždne doma. Mesačne platí sociálne poistenie 192,56 eura, zdravotné poistenie 81,33 eura, mobilný telefón 45 eura, náklady na cestu do L. a späť predstavujú 160 eur a náklady na pohonné hmoty v L. asi 200 eur. Okrem toho má náklady na ubytovanie a stravu v L.. Počas jeho pobytu na Slovensku uhrádza a zabezpečuje pre rodinu stravu a deťom oblečenie podľa potreby. Okrem toho má ďalšiu vyživovaciu povinnosť na mal. dcéru B. vo výške 120 eur mesačne, ktorej platí aj životné poistenie vo výške 25,64 eura. V tejto súvislosti teda odvolací súd konštatuje, že navrhovateľka nepreukázala, že by došlo k zníženiu jej životnej úrovne, nakoľko účastníci konania žijú v spoločnej domácnosti a takýto spôsob zabezpečovania potrieb domácnosti funguje dlhodobo. Navrhovateľka nepreukázala, že by jej životná úroveň bola nižšia, ako životná úroveň manžela, aj keď má omnoho vyššie príjmy ako ona. Zásada rovnakej životnej úrovne totiž neznamená mechanickú rovnosť medzi manželmi a nezávisí len od rozdielu výšky príjmov manželov ako sa domnieva navrhovateľka, ale najmä od skladby a výšky ich výdavkov podľa spôsobu ich života daného prácou, zdravotným stavom a pod.. Z vykonaného dokazovania, najmä z porovnania rozpisu výdavkov účastníkov konania v nadväznosti na povahu ich práce a spôsob života bolo zistené, že ani jeden z manželov si nemôže - a ani nedovoľuje viac ako ten druhý. Nebolo zistené, že by manžel navrhovateľky nadštandardne býval, obliekal sa, stravoval sa, či trávil svoj voľný čas (chodil na dovolenky). Z celkového spôsobu života účastníkov konania je možné dospieť k totožnému právnomu záveru ako súd prvej inštancie, že životná úroveň manželov bola v rozhodnom období rovnaká.

21. Námietky odvolateľky smerujú voči nesprávnemu záveru o rovnakej životnej úrovni. V konaní bolo preukázané, že v rozhodnom období manžel navrhovateľky poskytoval úhrady, ktoré postačovali na to, aby mohla navrhovateľka dôstojne zabezpečovať svoje životné potreby a potreby maloletých detí. Z vyššie uvedených podstatných dôvodov odvolací súd zhodne ako súd prvej inštancie dospel k záveru, že návrh navrhovateľky na určenie výživného na manželku nebol dôvodne podaný.

22. Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods.1 CSP ako vecne správny a podľa ods. 2 citovaného ustanovenia sa v celom rozsahu stotožnil s jeho odôvodnením.

23. Podľa § 52 CMP, žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania, ak tento zákon neustanovuje inak.

24. Podľa § 55 CMP, súd môže náhradu trov konania priznať aj vtedy, ak je to s ohľadom na okolnosti prípadu spravodlivé.

25. Odvolací súd nepriznal manželovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, pretože v konaniach o určenie manželského výživného, ktoré spadá pod konania vo veciach výživného plnoletých osôb, nemá podľa § 52 CMP žiaden z účastníkov právo na náhradu trov konania. Aj keď v danej veci bolo odvolanie navrhovateľky nedôvodné, nebolo ho možné vyhodnotiť ako šikanózne, resp. účelové v takom rozsahu, aby opodstatňovalo priznanie nároku na náhradu trov odvolacieho konania podľa § 55 CMP.

26. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0 (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).